

כל כתבי פרק ששה עשר שבת

כל כתבי פרק ששה עשר שבת

קוים.

עין משפט גור מצוה

עבידנא יומא טבא טבא לרבנן. לתלמידים. ראש ישיבה היה: יסויו לי. יסולס שכרי: ודי אמי לורכא מרבנן נו'. שמיצת תלמידי חכמים עלי: דלא מווינגא רישא אזי סויא. איני מניח ראשי על הכר: כמה דלא מהפינגא ליה נוכוסיא. עד שארצה אס יש דבצרי לזוכמו: מפעטף. צבגדים נאים: צואי לנה. הכי קרי ליה לשמיצת שבת מתוך חציבות: עתי. רקיקין טחין פניהן צוומן אליה או צשמן: מי עדיפא לו מינה. כלום אתה חשוב לנו מן השבת לכבוד שבת הכנוס ולך היינו יודעים שצבא: מפליטר עצה. לטעום צצבת מן המזבח: איספרי. סלעים. איספרי פשיטו סלעי מדניה והן אי מחד כסלע צורי והיינו חלי דינר: ומשלים לנו אציוורא דדשא. לפני צואס להציא לו הבשר היה מומן להן מעותיהן על פתחו ואומר להן אשור הייא התאשרו והתחזקו מהר צאומנותיכם לתמר ולחזור ולמכור ולהתעסק בצרכי שבת. ולי נראה ומשלים לנו אציוורא דדשא כשהיה מציא ראשונה היה נותנה לשמשין המכניים סעודתו על פתח ביתו ולא היה נכנס אלא ממנה לחזור ולהציא אחרת ואמר להן לשמשין אשור הייא התאשרו מהר להכין את זו צעד שאלך להציא את זו: אסתקא דשינא. פסטרול של שן שחשוב היה ועשיר: ומוסיף נורא. נופח משס נורא לכבוד השבת. ורבינו לוי גרס אתתקתא דשאגא מדהי: לנש גונדה. כלי שחור להודיע ששים אינו כדי להתנהג בחשיבות מלהתעסק בצבשילי שבת ולא יטמן צבגדיו צבשיל קדירות: דמנא דכי רבי שמעאל כו'. דבשול קדירה מטנף צבגדים: מחריך רישא. אס היה שס ראש צהמה לחרוך מחרכז הוא צעמלו: פרים. לטון פרומים ו מתחך: מנסס אסוסי. מצית האור צעלים דקיס: מקסף ועייל מקסף ונפיק. צע"ס יולא ונכנס להציא תמיד משואות כלי תשמים וצבגל מופש ומגדים כאלס שמקבל את רבו צביתו ומראה לו שהוא חשוב עליו וחרד לכבודו לטרות ולהרצות צבשילו: מוקר שצי. מכבד צצבות: אמרי ליה כלדאי. להאי נכרי: כלדאי מוחים צכוכשים: אכיל להו. סופס ליפול צידו: אופסה צפיניי. עשה לו כוצע של לצד וצצלו צצצבות של זהצ וקבע צו מרגליה וקבע את זו עמסה: סיניי. כוצע. ורבינו הלוי גרס צבדייה סודורו וראשון הגון לי והוא טון ר' יצחק צ"ר יהודה: **תריסר עילויסי** דינירי. עליות מללות דיניי וזה. וגומנא צעלמא הוא כלומר הון עתק מאל כך פירש רבינו הלוי וכן צכל מקום כגון תליסר גמלי ספיקי טריפטא (חולין דף נה:)

(א) זכמות קה: (ב) א ג יט
 (ג) ע"ט. (ד) א יח מעילי
 (ה) חמ"ט (ו) חמ"ט
 (ז) י"ג דמי וקראת לשבת
 עיג רבי אלפ ובי יח"א חולין
 (ח) כ"ב מער ובי"כ סוף
 עמוד זה, (ט) עלול קדי, וימא
 כג"ל. (י) קדשין מ"ה,
 (יא) מעניט ט, (יב) ושי' חוספות
 כרסת לה: ד"ה כולן, (יג) ע'
 (יד) ויקרא י"ג,
 (טו) וי"ט טוס' צ"ב קלי:
 ד"ה עילמא.

בתלריסר עייתא דינירי. אומר ר"ת דעילמא שס כלי"א הוא צלמריין צריס כילד מעצדין (עיבדין דף נ"ג). עלת נקפת צבדה: רב אמר להקדים ושמואל אמר לאחד. ולא פליגי אלא רב איירי צדרכו לאחר ושמואל איירי צדרכו להקדים צלמריין צסמון: ומנא

עבידנא יומא טבא לרבנן אמר רבא תיתי לי דכי אתא צורכא מרבנן לקמאי לדינא לא מווינגא (א) רישו אבי סדיא כמה דלא מהפינגא בזכותי' אמר מר בר רב אשי פסילנא ליה לצורכא מרבנן לדינא מ"ט דחביבי עלי כגופאי ואין אדם רואה חובה לעצמו כרבי חנינא מעיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא אמר בווא ונצא לקראת שבת המלכה רבי ינאי לבייש מאניה (ב) מעלי שבת ואמר בואי בלה בואי בלה רבא בר רב הונא איקלע לבי רבא בר רב נחמן קריבו ליה תלת סאוי טחיי א"ל מי הוה ידעיתון דאתינא אמרו ליה מי עדיפת לו מינה רבי אבא זבן בתליסר אסתרי פשיטי בישראל מתליסר טבחי ומשלים להו אצינורא דדשא ואמר להו אשור הייא אשור הייא ר' אבהו הוה יתיב אתתקא דשינא ומושיף גורא רב עגן לבייש גונדא דתנא דבי רבי ישמעאל בגדים שבישל בהן קדירה לרבו אל מיווג בהן כוס לרבו ר' רב ספרא מחריך רישא רבא מלח שיבוטא רב הונא מדליק שרגי רב פפא גדיל פתילתא רב חסדא פרים סילקא רבא ורב יוסף מצלחי ציבי ר' זירא מצתת צתותי רב נחמן בר יצחק מכתף ועייל מכתף ונפיק אמר אילו מקלעין לי ר' אמי ור' אסי מי לא מכתפנא קמיהו ואיכא דאמרי ר' אמי ורבי אסי מכתפי ועיילי מכתפי ונפקי אמרי אילו איקלע לו רבי יוחנן מי לא מכתפינן קמיה יוסף מוקיר שבי הוה הוה גכרי בשבבותיה דהוה נפישו נכסיה טובא אמרי ליה כלדאי כולוהו נכסי יוסף מוקר שבי אכיל להו אול זבנינהו לכולוהו ניכסי זבן בהו מרגניתא אותבה כסייניה בהדי דקא עבר מברא אפרחיה זיקא שדייה כמאי בלעיה כוורא אסקוה אייתוה אפניא דמעלי שבתא אמרי מאן זבין כי השתא אמרי להו זילו אמטיווהו לגבי יוסף מוקר שבי דרגיל דובין אמטיווה ניהליה זבניה קרעיה אשכח ביה מרגניתא זבניה בתליסר עילייתא דינירי דדהבא פגע ביה הוה סבא אמר מאן דיויף שבתא פרעיה שבתא בעא מיניה רבי מר' ישמעאל ברבי יוסי עשירים שבא"י כמה הן זוכין א"ל בשביל שמעשרין שנאמר יעשר תעשר ע"עשר בשביל שתתעשר שבבבל כמה הן זוכין א"ל בשביל שמכבדין את התורה וששבאר ארצות כמה הן זוכין א"ל בשביל שמכבדין את השבת דאמר רבי חייא בר אבא פעם אחת נתארחתי אצל בעל הבית בלודקיא והביאו לפניו שלחן של זהב משוי ששה עשר בני אדם ושש עשרה שלשלאות של כסף קבועות בו וקערות וכוסות וקיתונות וצלוחות קבועות בו ועליו כל מיני מאכל וכל מיני מגדים ובשמים וכשמניחים אותו אומרים לה' הארץ ומלואה וגו' וכשמסקין אותו אומרים ה'שמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם אמרתי לו בני כמה זכית לכך אמר לי קצב הייתי ומכל בהמה שהיתה נאה אמרתי לו בני תהא לשבת אמרתי לו [אשריך שזכית] וברוך המקום שזיכך לכך א"ל קיסר לרבי יהושע בן חנניא מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף אמר לו תבלין אחד יש לנו ושבת שמו שאנו מטילין לתוכו וריחו נודף אמר לו תן לנו הימנו אמר לו כל המשמר את השבת מועיל לו ושאינו משמר את השבת אינו מועיל לו א"ל ריש גלותא לרב המנוגא מאי דכתיב ולקדוש ה' מכווד א"ל יזה יוה"כ שאין בו לא אכילה ולא שתיה אמרה תורה כבדהו בכסות נקיה וכבדתו רב אמר להקדים ושמואל אמר לאחר אמרו ליה בני רב פפא בר אבא לרב פפא כגון אגן דשכיה לו בישראל וחמרא כל יומא במאי גישניה אמר להו אי רגיליתו לאקדומו אחרוה אי רגיליתו לאחרוה אקדמוה רב ששת בקיטא מותיב להו לרבנן היכא דמטיא שימשא בסיתוא מותיב להו לרבנן היכא דמטיא טולא כי היכי דליקומו הייא ר' זירא

בב א טוש"ע ח"מ סי' טו
 סוף א:
 בב ג מ"י פ"ל מהלכות
 שבת הלכה ג סגמ עשין
 ל טוש"ע א"ר"ס סי' קכב
 סוף ג:
 מד ג מ"י שם הלכה ו סגמ
 שם טור ש"ע א"ר"ס
 סימן ר"י סוף א:
 בה ד טוש"ע א"ר"ס מ"י
 סוף ג:
 ב"ו א מ"י פ"ל שם הל"ס
 וסגמ ע"ש טוש"ע א"ר"ס
 סימן רפ"ג סוף ו:
 «»
 לעני רש"י
 פשטור"ל [פלידשטור"ל].
 כסא מתקפל.

מוסף רש"י

ואין אדם רואה חובה
 לעצמו. אין דעתו מתקרב
 לצד החובה להיות את עצמו
 ופילו ממכון לדון אמת
 (בחובות ק"ח). בואו ונצא
 לקראת שבת המלכה.
 כלסס המקבל פני מלך (ב"ב
 כ"ב). תלת סאוי טחי. שלש
 סאין פת נקיע פעמז טוחין
 צסמן ורבה. יוס השבת היה
 (חולין ק"ה). אל מיווג בהן
 כוס לרבו. לפי צמתעטט
 ומכללי צצול קדייה וימא
 כ"ו ושי' לעיל ק"ד). מחריך
 רישא. לכבוד שבת (קדושין
 ח"א). שיבוטא. דג (ט"ס).

מוסף תוספות

א. קטן. מ"י ה"רין.
 ב. שוואבין בו בין ושמן.
 ג. טוס' צ"ב קלי: ד"ה עילמא.
 ד. מן הכר. טוס' ערומין גג:
 ה. ד"ה עלת. (פ"י אחר): מן
 החבית. מ"י ה"רין ג. גבי
 אמתי דהוה משתעי'א
 בלשון חכמה. ואמרה
 הכי. טוס' הלא"ש.

תורה אור השלם

- 1 עשר העשר את כל תבואת ארץ ורץ היא תהקדח שנה שנה ובריש יד כב וקרואת לשבת עגן לקדוש ומלאה תבל וישבי בה: תהלים כ"ד
- 2 ודאין נתן לבני אדם: תהלים קטו טו
- 3 אט תשיב משבת ודגך עשות וקציר ביום קדוש וקרואת לשבת עגן לקדוש וז' מכבד ודברו מעשות קדו"ה מקמא דהצף דבר ודבר. ישעיהו ג"ה ג:

הגהות הב"ח

(א) נ"ב ל"א מוינגא רישא
 (ב) שם ל"גש מאני
 מביעלי:

גליון הש"ס

נ"ב אשור הייא גיטין דף
 ע"ט: רש"י ד"ה תליסר
 עילייתא דינירי ובי וימא
 בעלמא. ע"י כרסת דף כ
 ע"ט כסו"י ד"ה תליסר
 מביעלי:

רבינו חננאל

ורבנן בני דעבדי צרכי
 שבת כפשייתו. כגון ר'
 אבהו דהוה יתיב אתתקא
 דשינו ומשייף גורא. ורב
 חנן דשגר תנורא. ורב
 הונא גדיל פתילתא. ורב
 חסדא מדליק שרגי. ורב
 פפא פריס סילקא. ורב
 ורב יוסף צלחי צבי. כולוהו
 כרמפרש בגמרא בריש
 האיש מקדש שקיים המצה
 באדם עצמו טפי עדיף
 ויחר מבושלוהו. וכבדתה
 שמשנה זמן סעודה
 בהקדמה או באחור.

מהדר

לאלו אשבת קאי: וכבדו. אשבת מהדר לאי ציוה"כ הא כתיב ציה מכובד: להקדים. זמן סעודת שבת לזמן סעודת חול וזהו כבודו: לאהר. וזהו כבודו
 שהוא מתאזהר לרכול: צמאי נשניי. צמאי נשניויה משאר ימים: אי רגיליטו לאקדומו. סעודתכם צבקר אחרוה: רצ ששס. סגי נהור היה ואינו רואה
 עת האכילה וכשהיה דורש צצבת מושיע התלמידים במקום שמתגב שם התמה לעת האוכל כדי שלפעטרו וימיהו לקום: דמתי טולא. שלפעטרו. הייא. מהר:

מהדר